

Први дан Симпосиона (7. фебруар)

ЊЕГОВА СВЕТОСТ ОТВАРА СИМПОСИОН

Часни оци, драга моја браћо! Од мог доласка на трон патријарха настојао сам да верску наставу некако оживимо. И ја и архијерејски намесници и свештенство трудили смо се и чинили смо што смо могли, али нажалост не можемо се похвалити да смо постигли неке нарочите успехе. И сваке године покушавамо да нађемо начин којим би приступили ћачким родитељима и деци, подстичући родитеље да нам помогну у организовању верске наставе тиме што би слали децу на учење веронауке. Успеха нажалост није било, бар не онолико колико смо ми очекивали. И ове године поново смо хтели да нешто учинимо у том правцу и да потражимо пут и начин, како би се и сами приближили деци, и децу приближили нама, приближили их Цркви, тј. Господу и Богу нашем Исусу Христу.

Ради остварења тог циља пала је идеја да се почне са једним Симпосионом, веронаучним Симпосионом за свештенство београдско. И ево, ово је *Први симпосион Архиепископије*, који има за циљ заједничко удубљивање у проблем веронауке. Молим се Богу и Светом Сави да нам помогне да овај пут имамо више успеха, да овај пут кренемо напред, да би се осетио наш рад и да би наш труд на буђењу љубави у нашем народу према својој Цркви, према својој вери, уродио плодом.

Овим отварам овај *Симпосион* и желим Вам од Бога благослов и успеха у раду.

★

Онда је јеромонах Амфилохије дао неколико објашњења учесницима Симпосиона и рекао:

Пре него што узме реч данашњи предавач, Преосвећени еписком Марчански г. Данило, хтео бих да у име Одбора за веронауку дам учесницима Симпосиона неколико објашњења. Почетком ове године оформљен је на састанку вероучитеља Архиепископије, по благослову Његове Светости Патријарха српског г. Германа, *Одбор за веронауку*. Циљ овог Одбора јесте проналажење путева и начина што систематскијег извођења верске наставе при парохијама и обезбеђивање потребних средстава за то: читанки, књига, аудиовизуелних средстава наставе и сл. После неколико одржаних седница Одбор је стао на становиште да до обнове и оживљења верске наставе не може код нас доћи без њеног органског уклапања у сами живот парохије. А пошто је светотајински и литургијски живот срж саме парохије, то значи да црквену веронауку и њено извођење треба испитати управо тим животом. Да би знали право место црквене поуке у животу Цркве треба, првенствено знати — шта је сама парохија и какав треба да буде њен живот. Ето разлога ради кога је изабрана за предмет овог Симпосиона тема: *Парохија као жива молитвена заједница*.

Можда ће се некоме учинити да ова тема и предавања која ће се у њеном склопу одржати има сувише теоријски карактер и да нема непосредне везе са извођењем верске наставе. Већ су се чули коментари такве врсте и жеља да се треба позабавити „практичњим” питањима. Међутим, пре него би се донео ма какав суд по овом питању, треба имати у виду следеће: прво, овај *Симпосион* замишљен је да буде први у низу сличних симпосиона, па је сасвим природно да та узастопна градња почне од темеља. Јер кад неко зида кућу, никад не почиње од крова него увек од темеља. Иначе, кућа не може бити сазидана. Друго, антиеванђелско је и неприродно било какво раздвајање онога што називамо *пракса* и *теорија*. Јер, ако је по схватању Светих Отаца пракса — пут, тј. узлажење теорији, онда је теорија, односно истина, — провера, критериј, мерило сваке праксе, То значи: пракса као *пут* и *начин*, мора проћи кроз *истину*, да би могла достићи и постати истински *живот*, и да не би била и остала лажно живљење. Раздвајање, макар то било и теоријски, тога тројединства, тј. пута, истине и живота, савршено је абсурдно и бесмислено за хришћанско схватање живота, пошто је то троје откривено као једна нераздељива стварност у личности Богочовека Христа. Христос није рекао само да је он „Пут”, нити да је само „Истина”, или „Живот”, него је рекао: „Ја сам пут, истина и живот” (Јн. 14,6). Пут овде означава праксу, врлину, метод; истина је циљ и провера праксе, врлине, метода, а живот — пуноћа и синтеза једног и другог. А оно што је Богочовек и што се открива као начин Његовог постојања, то треба да буде и човек и начин његовог историјског постојања.

Овај наш *Симпосион* наравно нема за циљ, нити је уосталом то у стању, да реши све проблеме који се тичу веронауке. Његов циљ је да започне са нечим конкретним. А шта има конкретније у живо-

ту Цркве од парохије и њеног светотајинског и литургијског живота? И заиста, само кроз утемељење и урастање у конкретни живот парохије и његову богодану природу, бићемо у стању да пронађемо праве практичне путеве остварења нашег призвања и утицања на конкретну историјску стварност и преображајног деловања на људе у њој.

Само по себи се разуме да је овај скуп по својој природи братски скуп и да на њему све треба да се одвија у братској љубави. Циљ му је да нам помогне да се сви заједнички удубимо у горуће проблеме савременог црквеног живота и проблеме савременог друштва и да пронађемо прави метод просвећивања себе и других еванђелском светлошћу.

После ових општих примедби о *Симпосиону*, молим Преосвећеног г. Данила да нам изложи православно схватање парохије као цркве у маломе.